

платіжних зобов'язань. Перехід до трьохрічного планування бюджетів, зміни в системі міжбюджетних відносин, фіскальна і фінансова децентралізація вимагають удосконалення фінансово-економічної діяльності омс, підвищення кваліфікації посадових осіб в цих питаннях. На особливу увагу заслуговує імплементація сучасних інструментів управління фінансовими ресурсами отг [2, с.6-7, 13-16], до яких слід віднести публічний аудит, бюджетний контролінг, облік та оцінку вартості муніципальних активів, диференціацію ставок оподаткування, застосування портфельного підходу до управління активами.

Використані джерела

1. Мельник А.Ф., Монастирський Г.Л., Дудкіна О.П. Муніципальний менеджмент: Навч. посіб. / За ред. А.Ф. Мельник. К.: Знання, 2006. 420 с.

2. Бобровська О.Ю. Практичний poradnik з питань управління потенціалом сталого розвитку територій в умовах децентралізації. Вип.1. Використання органами місцевого самоврядування інструментів управління фінансовими ресурсами територіальних громад / О.Ю. Бобровська, А.Ю. Мунько. Дніпро: ДРІДУ НАДУ, 2016. 22 с.

Опалюк Ольга

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Овсянюк-Бердадіна О. Ф.)

ЗАПРОВАДЖЕННЯ ОBOB'ЯЗKOBOTO MEДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТАРІЮ НЕЗАЛЕЖНОГО КОНТРОЛЮ ЯКОСТІ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ

В Україні згідно з Законом України від 07 березня 1996 року № 85/96-ВР «Про страхування» запроваджено добровільне медичне страхування. З метою забезпечення якісною медичною допомогою населення регіону розроблена та затверджена обласна комплексна програма підвищення рівня соціальних гарантій серед працівників бюджетної сфери та соціально незахищених верств населення Тернопільської області на 2018-2022 роки.

Добровільне медичне страхування є важливим видом фінансово-комерційної діяльності та регулюється вказаним Законом. Добровільне страхування здійснюється на основі договору між страхувальником і страховиком, в якому визначаються конкретні умови страхування, предметом якого є надання застрахованій стороні послуг, що сприяють охороні здоров'я, розширюють можливості і умови отримання профілактичної, лікувально-діагностичної і реабілітаційної допомоги в обов'язі, передбаченому договором, за рахунок коштів страхових медичних компаній, сформованих із добровільних страхових внесків та організаційних заходів із залучення лікувально-оздоровчої

бази.

Зміст добровільних страхових програм визначається ситуацією в охороні здоров'я, що склалася з дефіцитними видами лікувально-профілактичної допомоги та обсягом рівня гарантованої медичної допомоги, за програмою обов'язкового медичного страхування.

Під добровільним медичним страхуванням у вузькому значенні слова розуміють страхування, що забезпечує оплату медичних послуг, переважно пов'язаних з лікуванням.

Перевага медичного страхування полягає в його прогнозованості: кожен працівник вкладає невеликі суми коштів у медичну страховку для того, щоб бути впевненим, що при хворобі всі або переважна більшість медичних витрат будуть оплачені. Медичне страхування дає можливість контролювати свій бюджет, тому що завдяки ньому більше, ніж вартість страховки, на медицину за рік не витратиш.

Більшість українців не мають довіри до вітчизняної системи охорони здоров'я та втратили надію на гарантоване Конституцією України безкоштовне медичне обслуговування. Унікальність української системи охорони здоров'я, що відрізняє її від багатьох європейських країн, полягає в тому, що Конституція України формально передбачає безмежні гарантії забезпечення всіх громадян безоплатною медичною допомогою у державних та комунальних закладах охорони здоров'я. Однак забезпечити дотримання таких необмежених гарантій у цій сфері майже неможливо. В умовах коли система загальнодержавного фінансування забезпечує заклади охорони здоров'я лише на 15%–30% від загальної потреби, тобто забезпечення покриває лише так звані «захищені статті» витрат, громадяни нашої держави вимушені з власної кишені покривати 100% медикаментозного забезпечення, здійснювати так звані «благодійні внески» на користь лікувально-профілактичних закладів.

Незважаючи на фактично платну послугу, пацієнти вимушені отримувати медичні послуги, що надаються на базі застарілої інфраструктури без гарантій якості та поважного ставлення до прав та гідності пацієнта.

Така організація системи охорони здоров'я не лише порушує конституційні права людини на ефективну, доступну і першочергово якісну медичну допомогу, а істотно знижує рівень здоров'я та тривалість життя українців, до того ж, перешкоджає економічному розвитку й соціальній згуртованості суспільства, а також не створює умов для оновлення лікувальної медичної бази та належних умов праці із заохоченням роботи лікарів.

Міжнародний досвід, рекомендації Всесвітньої організації охорони здоров'я, а також дослідження специфіки існуючої на сьогоднішній день моделі системи охорони здоров'я України свідчать, що єдиним ефективним способом

забезпечити якісний медичний захист без фінансового стресу для громадян є перехід до фінансування медицини за страховим принципом. Цей підхід дозволяє розподілити ризики та витрати на лікування між великою кількістю застрахованих осіб, заздалегідь збираючи посильні внески з великого пулу людей та спрямовуючи зібрані кошти на виплати за страховим випадком.

Використані джерела

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>
2. Закон України «Про страхування», із змінами, від 07 березня 1996 року № 85/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80>
3. Офіційний веб-сайт Тернопільської обласної ради. URL: <http://te-rada.org/?id=300>

Осмачко Світлана

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Васіна А.Ю.)

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ РЕГІОНУ ТА ВИМОГИ ДО ЙОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Якість процесу управління безпосередньо залежить від повноти, вчасності та визначеності інформації про об'єкт управління та його навколишнє середовище. Достатнє інформаційно-аналітичне підґрунтя забезпечує ефективне використання всієї системи інструментів стратегічного управління, дає можливість заздалегідь приймати відповідні рішення на регіональному рівні з метою поліпшення соціальної, економічної та екологічної ситуації в регіоні та забезпечення досягнення мети стратегічного розвитку.

Регіон як об'єкт управління є складним у своєму дослідженні. Тому виникає низка проблем щодо інформаційного забезпечення процесу стратегічного управління. Виходячи з того, що використання відповідної інформації та методів дослідження дає змогу кількісно в поєднанні з якісним змістом відобразити проблеми управління та тенденції розвитку об'єкта управління.

Головними суб'єктами реалізації державної інформаційної політики в регіонах виступають місцеві державні адміністрації, які, згідно з чинним законодавством, є відповідальними перед Президентом України та Кабінетом Міністрів України і підзвітними вищим органам виконавчої влади. Моніторинг, аналіз, планування, організація, регулювання, контроль – це основні функції управління інформаційною політикою в регіоні. Серйозний відбиток на принципи інформаційної політики накладають політична, економічна й